

Sygehjælp, idet den ikke behøves, og at den Opgave, den efter Forholdene har, kun vedkommer Bengehjælpen. Naar da denne forhøies tilstrækkeligt, for at Ydelsen i et saadant Tilfælde kan svare i Værdi til det i Paragrafen angivne Normalmaal, bør Kassen ikke være udelukket fra Anerkjendelse. Et i denne Retning gaaende Forslag har Udvalget derfor stillet.

Et Mindretal (Chr. Nielsen, Th. Nielsen og Raben) har vel tiltraadt dette Forslag, men har ment, at der burde gaaes endnu et Skridt videre, jfr. nedenfor.

Hvad det i Lovforslagets § 13 fastsatte Normalmaal for Ydelsen angaar, har Udvalget ment, at den obligatoriske Sygehjælp for Medlemmernes Hustruer bør udgaa. Den naturlige Forudsætning for en Regel herom er, at Kassen faar større Bidrag af den gifte Mand end af den ugifte. Men da Lovforslaget ikke har optaget nogen dertil sigtende Regel — hvilken derimod fandtes i Kommissionsforslaget — men har ment at burde stille Kasserne frit i saa Henseende, Noget, som Udvalget i og for sig billigere, har man ment, at Konsekventsen bød ogsaa at indrømme Kasserne Frihed til at bestemme, at de kun paatog sig Forpligtelser med Hensyn til Hustruer, naar disse indmeldes som Medlemmer.

3 Forbindelse med Udsettelsen af „Hustruene“ i Bestemmelsen om den pligtige Sygehjælp, staar endvidere, at Udvalget ogsaa foreslaar, at § 13, 5te Stykke, udgaar om den Bengehjælp, der kan ydes under Hustruens Sygdom. Naar Hustruen indmeldes som selvstændigt Medlem — hvad der vil være den naturlige og regelmæssige Følge af, at Kassen ikke er pligtig at yde Noget for hende, blot som en Følge af Mandens Medlemsret — bestemmes Bengehjælpen under hendes Sygdom selvfølgelig efter Reglen i § 13 Nr. 2. Og er det end ikke udelukket ved Udvalgets Forslag, at Kasserne kunne ordne Forholdet i den Form, at de paatage sig Hjælp til Hustruen, skjøndt kun Manden er Medlem, mod forhøiet Bidrag af denne, skjønnes det ikke, at Bestemmelsen i nævnte Stykke skulde være fornøden for dette Tilfælde. Den Frihed,

den hjemler („kan“), følger af sig selv, naar den ikke er udelukket, og den særlig bestemte Grændse for Ydelsen kunne befrygte Misbrug næppe gjøre nødvendig.

Udvalget har fremdeles ment, at det vil være rigtigt at udelukke Medicin fra den normalt pligtige Sygehjælp. Der vil fra Medlemmernes Side lettere være Tilbøielighed til at ødsle med Medicin, naar den skal ydes umiddelbart af Kassen, end naar det bliver deres egen Sag at betale Medicinen af den Bengehjælp, Kassen giver dem. Kun maa Bengehjælpen, naar dette vedtages, noget forhøies. Det er med Hensyn hertil, at Udvalget foreslaar Lavmaalet af Bengehjælp, der i Forslaget er sat til $\frac{1}{3}$ af Arbeidsfortjenesten, forhøiet til $\frac{1}{2}$. De Sygekasser, der maatte foretrække Ydelse af Medicin og en lavere Bengehjælp, ville iøvrigt ikke være udelukkede herfra, naar Udvalgets ovenfor omtalte Forslag om Kasserens Udgang til at ordne Ydelsen paa en fra det Normale afvigende Maade vedtages.

Rent formelt er det, naar Udvalget foreslaar at ombytte Ordet „og“, som forbinder „fri Lægehjælp“ og „Sygehusbehandling“ med Ordet „eventuelt“, og efter Sygehusbehandling at sætte en Henvisning til den nye § 10, som Udvalget har bragt i Forslag.

Lovforslagets Bestemmelse i § 13, Nr. 2, at den daglige Bengehjælp skal bestemmes efter dens daglige Arbeidsfortjeneste, der maa anses for den gennemsnitlige for Kassens Medlemmer, forudsætter en Ensartethed i Medlemmernes Stilling, som ingenlunde altid svarer til de virkelige Forhold i Sygekasserne. Udvalget mener derfor, at der maa aabnes Døren for andre Beregningsgrundlag, for at Bestemmelsen skal kunne svare til de forskjelligartede Forholds Krav. Dette vil opnaas, naar Forslagets heromhandlede Regel forandres derhen, at Bengehjælpen „enten bestemmes efter den daglige Arbeidsfortjeneste, der maa anses for den gennemsnitlige for Kassens Medlemmer, eller under Hensyn til de enkelte Medlemmers Arbeidsfortjeneste eller endelig i Forhold til deres Medlemsbidrag.“ Vedtages dette Forslag, maa der i det næste Punktum i den